

A Társaság

Zn
7

Cattaroi idill.

Kaulich Róbert főhadnagy felv.

CSÁSZ. ÉS KIR. UDVARI SZÁLLITÓ
HARIS ZEILLINGER ÉS TSA

□□□ A KÉK CSILLAGHOZ □□□

MENYASSZONYI KELENGYÉK, VÁSZON ASZ-
 TALNEMŰEK, NŐI- ÉS FÉRFI FEHÉRNEMŰEK
 LEGJABB MODELLEK SZERINT
 BUDAPEST, IV. KER.,
 VÁCI-U. 16.

Magyar Mosógépgyárművek

r.-t. * Budapest, IX., Dandár-utca 23.

Különleges gyártmányok: Teljes gőzmosódaberendezések, kézi- és erő-
 üzemre. Herkules tekónós kalanderek. Mosógépek. Vasalógépek. Centrifugál-
 gépek. Szárítókészülékek. Fertőtlenítők stb., továbbá mozgó gőzmosóda.

Illusztrált prospektusok és tervezetek ingyen. Telefon József 6-41.

„DANDÁR“ MINTAGŐZMOSÓDA üzemben, saját gyártelepünkön.

LOHR MÁRIA · KRONFUSZ

Gyár és fő-üzlet: Budapest,
 VIII., Baross-utca
 85.

Telefon József 2-37
 Fiókok: II., Fő-utca
 27., IV., Eskü-ut 6,
 Kecskeméti-utca 14,
 VI., Andrássy-ut 16,
 VI., Teréz-körut 39
 V., Harmincad-u. 4,
 VIII., József-körut 2

A főváros első és legrégebb
 csipketisztító-, vegytisztító és
 kelmefestőgyári intézete ala-
 pitva 1867. évben □□□

Nyári divat.

ÁRVAY JÁNOS ÉS TÁRSA

CSÁSZ. ÉS KIR. UDVARI SZÁLLITÓK

BÉCSI-UTCA 9. :: ::

Áruosztályunkban ruhákra alkalmas mosó- és
 divatkelmék rendkívüli dus választékban
 jutányos áron kaphatók. :: ::

Rácz Dániel

*Budapest,
 IV., Ligyó-utca 2.*

A BIKSZÁDI VIZ

szerencsés vegyi összetételénél fogva hatásában
 felülmúlja a gleichenbergi, emsi, seltersi vi-
 zeket. Ideálja a lugos-sós ásványvizeknek
 s igazi gyógykincs a szenvedő em-
 beriség számára. Idült hurutos
 bántalmak, vesekő, angol-
 és görvélykór pompá-
 san orvosolhatók

Kitünő asztalviz.

vele.

Kitünő asztalviz.

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR. – TÁRSSZERKESZTŐ: SZÉNÁSY SÁNDOR DR. EGYETEMI MAGÁNTANÁR.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, RITZ-SZÁLLÓ. – TELEFONSZÁM: 60-88.

II. évf.
21-dik szám.

Előfizetési árak: egy évre 18 kor., félévre 10 kor., negyedévre 5 kor. Egyes szám ára 40 fill.

Budapest,
1915 május 27.

A ZBORÓI HÁRSÁK

halkan beszélgetnek a tavaszvégi éjszakában. Suttogásukat könnyű szárnyon hozza el a hajnali szellő s én dobbanó szívvel, ujjongó lélekkel hallgatom. A Rákóczi lelke beszél hozzám soha el nem muló, örök hazaszeretetről, a legszentebb magyar virtusról, mely ott él a Petőfi délibábos rónáján, ott dobog Tihany leányának riadó szívében, ott büszkélkedik kincses Erdély aranytermő bércei alatt, de talán sehol sem forrott annyira eggyé a honi röggel, mint az északi végeken, a nagyságos fejedelem megyéjében.

Zivataros századok viharvert emlékei szólnak hozzám Sáros földjéről, mely sohasem fizette busásan népének verejtékes munkáját, de a melynek tót ajku fiai rendületlenül vallották mindenkor a Vörösmarty hitét. Itt élt, itt halt ez a nép jó és balszerencsében, soha meg nem tántorodva, hűségében soha meg nem tévesztve csábító kísértés erejétől. A sors úgy akarta, hogy Sáros földje szenvedjen legtöbbet a most dúló világháboruban. A muszka kolosszus a megye nyolcvan községében pusztított s ezek közül huszonkettőben nem maradt kő kövön, nem maradt szív töviskoszoru nélkül. A mi nyomor a háboru véres kertjében megterem, a mi szomorúságot megérlel a srappellek, gránátok tüzesője, mind látták a zborói hársak. Bánatos zugásukban egy derék, munkás nép lelke zokog, mely a pokol minden rettenetében is állta a vihart és hitéhez, hazájához való hűségével a nemzet csodálatát érdemelte ki. És ha van a világon szenvedés, melyet enyhíteni kötelesség, ha van bánat, melynek őszinte részvét a visszhangja, ha van könny, melyet letörölni erény — Sáros népének nyomora, szomorúsága, könnye az.

Soha el nem muló erényekkel tette magát érdemessé Sárosmegye az ország részvételére. A hol egy Szinyei-Merse István áll a közigazgatás élén, a ki éjjelt nappallá téve járta be megyéjét a legválságosabb időkben, hogy buzdítson, vigasztaljon és segítsen, a hol legjobban kell, a hol Fekete Elemér az ellenség előtt oly kedves Bártfa polgármestere, a kinek szívének meg nem rettent a muszka szuronyok ereje, a hol mindenki mindenütt a helyén van s Istenbe vetett hittel az utolsó percig ott marad, — ott kell, hogy éljen valami magasztos a honfiszivekben, a mit elismerni, jutalmazni: nemzeti kötelesség. Csak így lehet megmagyarázni azt

a példátlan hűséget, a melyről Sáros egyszerű népe tanuságot tett. Hiába volt itt minden csábítás: az utolsó tót napszamos is inkább meghalt, semhogy igaz hitét elhagyja. És a mióta a háboru vése dulta földjét, nem házasodott, nem keresztelt, halottait temette, nem járult a szentségekhez, de Istenben bizó hittel, törhetetlen reménnyel várta a jobb napokat.

Rá kell hogy mutassak mind erre, a mikor hivatalosan is megalakult az orosz betörés által sújtott sárosi népet segítő bizottság. Berzeviczy Albert, az Akadémia elnöke és Ghillány Imre földmivelésügyi miniszter, a megye két nagy fiának felhívására gyültek egybe e héten a megye Pesten lakó illusztris szülőttei, a kiknek lelkükhöz nőtt a Rákóczi megyéje. Berzeviczy Albert lett a nagybizottság elnöke s szívvel-lélekkel álltak melléje a szép munkában elnöktársakként Szmracsányi Lajos egri érsek, Ghillány Imre miniszter, Fischer-Colbrie Ágost kassai, Novák István eperjesi püspökök és Szinyei Merse István főispán. Segítőakciójuk méltó lesz nagy nevékhöz és méltó a magasztos célhoz, melynek szolgálatába állottak. Három módjára gondoltak a sárosi pusztulás enyhítésének. Nagyszabásu hangversenyt rendeznek ősszel a művészvilág legkiválóbb képviselőinek szereplésével; sorsolástkészítenek elő abszolút értékű műtárgyakkal, melyek közt máris ott ékeskedik Szinyei-Merse Pál egyik nagybecsű festménye és végül emlékalbumot adnak ki az orosz betörés emlékére, a mely egyrészt azt a sötét nyomoruságot rajzolja le, a mely oly szomoruan aktuálissá teszi mostanság a mostoha sorsu népet, másrészt Sáros nevezetes műkincseit és ritkaságait fogja ismertetni írásban és képben. A végrehajtó-bizottság élén Szmracsányi Miklós nyugalmazott kultuszminiszteri tanácsos áll, a hölgybizottság vezetői pedig Berzeviczy Albertné és Ghillány Imréné urhölgyek. Szóval minden a legjobb kezekben van, hogy a segítő-akció célja a megye iránt való igaz részvét népszerűsítése a legintenzívebben keresztülvihető legyen.

Bizunk benne mindnyájan, hogy a nemzet szíve feldobban s igaz részvéttel tud jutalmazni ennyi hazafias erényt. A zborói hársak pedig majd halkan suttognak a nyári éjszakában, s beszélni fognak örök, soha el nem muló hazaszeretetről, magyar dicsőségről. És mi érezni fogjuk, hogy a hajnali szellőben, mely harmatos völgyeken át hozza el hozzánk néma beszédüket, a Rákóczi lelke jár ...

Nádasdi Báán Achilles.

A kárpáti harcokból: Orosz foglyok átvonulása egy sárosi falun.

Cejnek József főhadn. felv.

TERÉZ GRÓFNÉ.

Irta NYÁRY ALBERT báró.

Losonczy grófné a legboldogabb asszony volt a világon. Legboldogabb, mert szeretni tudott. S különös: nemcsak magát szerette, mint az osztálybeli hölgyek nagyrésze, hanem valóságos rajongással vonzódott férjéhez és szép hajadon hugához.

Milyen büszke volt a kis szőke fürtű baronesz, hogy le tudta kötni azt a daliás külsejű Losonczyt, a kit sohasem tartottak képesnek arra, hogy Omfale mellett Herkules szerepét játssza. Ugy érezte a kis grófné, hogy bámulattal csügg az egész világ szeme rajta, a miért rózsaláncok közé tudta bilincselni férjét. Losonczy gróf a legszebb férfiak egyike volt. Magas, erős természetű; szeme olyan volt, mint a sas szeme, mikor mérhetetlen szabadsága tudatában nyugvóhelyet keres. Ilyen volt a természete is. Csapongó, állhatatlan a szélességig, szabadságra vágyó. A legszebb katonai karriért szakította meg csak azért, mert ott nem lehetett ura szabad akaratának. Nem mehetett tigrisekre vadászni akkor, a mikor szeszélye úgy kívánta s nem futhatott egy édes asszonyi mosoly után országokon keresztül. S ezt a férfit, a kit az állhatatlanság mintaképének tartottak, le tudta nyugózni Teréz bárónő gyermekesen édes mosolya.

Amint hazatértek a hosszú nászutról, bevették magukat falusi kastélyukba. Heteket, hónapokat töltöttek együtt ott, embert sem látva. A kis grófné aggódva leste, hogy mikor kezd férje boldogságtól ragyogó arca, ha csak egy pillanatra is, unott kifejezést ölteni. Ez volna a jel: visszatérni a világba. S minden este ujjongó lélekkel adott hálát az Istennek, hogy nem következett be még az a perc.

Teréz grófné azonban igyekezett elüzni az ilyen gondolatokat. Ráér majd akkor aggódni, ha oka lesz rá. Ma még nagyon is korai. Még örül a jelennek. Istenem! Lesz-e még ilyen boldog valaha az életben? Férje vigabb, gondtalanabb, mint valaha. Mintha meghalt volna számára a világ, csak köztük érzi boldognak magát. Igen. Köztük, mert

hisz, hogy a gyermekasszonynak boldogsága teljes legyen, egy idő óta a kastély lakója huga is, a kis Mimi.

Mimi bárónő alig vetette még le gyermekruháit. Vig, csapongó, édes teremtés volt. Ez volt az első utja, a melyen nem követte a rideg angol kisasszony, a ki eddig megkeserítette életét. Mert elég volt egyetlen szó, hogy az érzékeny lelkű gyermek órákig sirjon miatta. Ismerték ezt a tulajdonságát s az egész család, a mely becézte a kis Mimit, aggódva vigyázott, hogy olyat ne ejtsen ki az elkényeztetett gyermek előtt, a mi rosszul eshetnék neki.

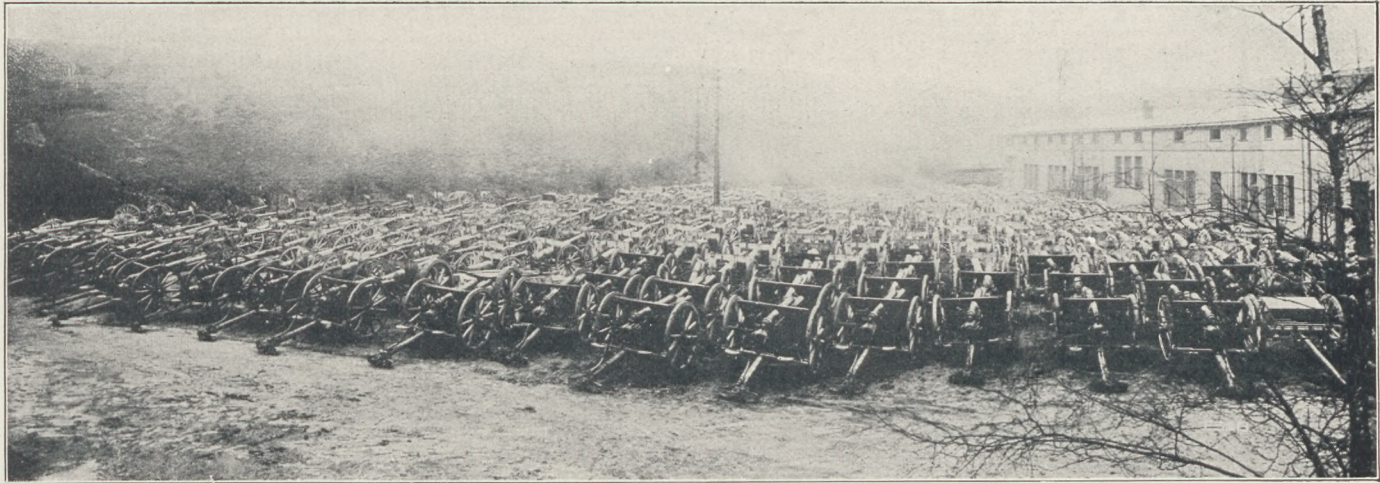
Szabadnak érezte most magát Mimi baronesz. Nem volt senki, a ki gátat vessen csapongó jókedvének. Édes kis nénye jóformán maga sem tudta, mi szabad s aztán mit tiltott volna el az ő hugától. Férje után őt szerette a legjobban. A háziurtól pedig csak nem lehetett várni, hogy kedves vendégének kedvét szegje.

Losonczy gróf a nők irányában a megtestesült figyelem és udvariasság volt. Merész volt kalandjaiban, kész volt életét kockára tenni a sikerért, de minden tetteiből csak az látszott ki, hogy a nő iránt való hódolat vezette. Mikor Mimi bárónőt megismerte, az még gyermek volt egészen. Alig vette észre otthon a szerelmes gróf. Mikor néha egy-egy szót váltott a rövidruhás házikisasszonnyal, egészen máshová gondolt, mint arra az üres csevegésre, a mit Mimi baronesz olyan fontoskodva hallgatott. Aztán hosszú ideig nem látta megint kis sógornóját s most, mikor látogatóba került hozzájuk, kedvtelve nézett végig a nyiló rózsabimbón. Milyen rugalmas léptekkel szökött ez a lányka, a ki nem is olyan kicsiny már. Habkönnyű ruhája sejtelmesen feszül meg a keblén s arcának néha egészen nagy-leányos kifejezése van. S aztán hogyan üli meg a lovat! Mig felesége az ő félénk, szelid természetével csak férje kedvéért ül a nyeregbe s nem találja örömet a róka üzésében, ez a hirtelen fejlett leányka úgy repül a lován, mint a tavaszi szellő s kacagva ugratja át a legszelebb árkokat. S hogyan száll utána fölbomlott arany-szőke haja, rengő karikák-

Orosz foglyok felvonulása Eperjes főutcáján.

Cejnek József főhadn. felv.

Az oroszoktól zsákmányolt ágyuk a Krupp-gyár essení udvarán.

ban! Mikor ráesik a nap sugára, mintha glória fonná körül a rózsás arcocskát. Mert szokása volt Mimi bárónőnek, hogy könnyű sapkáját is messze dobta magától, ha széllel repült versenylovára. Égőhomlokának jólesett a lengőszellő.

Megesett gyakran, hogy a grófné otthon maradt, a mikor megnyergelve előállottak a tüzes paripák. A gróf és kis sógornője indult csak lassu ügetésben utnak a park árnyékos alléjában s a lovas tisztes távolból követte csak őket. Ilyenkor, midőn hazatértek, a gróf nem fogyott ki a kis amazon magasztalásából.

— Tudod, Teréz, ez a Mimi egy csoda, — mondta lelkesülten Losonczy, — könnyű mint a pille s merész, mint — ej, no kit is találjak hamarjában hozzá hasonlót?

A kis grófné szelíden mosolygott. Ugy örült neki, hogy férje is, hűgő is örömet lelik abban a kastélyban ő mellette. Hányszor biztatta ő maga őket, a mikor a hűs alkony beállni készült, a kilovaglásra.

— Menjenek ki, Tódor, oly jó ilyenkor, a tikasztó meleg után, ha a repülő szellő érinti az arcot. Én majd bevárom magukat a rózsalugasban.

— Nem tartana talán maga is velünk, Teréz? — szokta kérdezni unottan a gróf ilyenkor.

— Menjenek csak ma nélkülem ki, Tódor, valami levelem volna addig, a mig odalesznek, megirni való. Meg, tudja, én egy kissé félénk is vagyok s csak rontanám a maguk multságát.

A gróf udvariasan kezét csókolt nejének. Mimi pedig kacagva fogta át néjének nyakát.

— Isten veled, édesem. Nem sokáig leszünk, hiszen tudod, hogy alattunk gyorsan jár a ló! De mond csak — s hamiskásan füléhez hajolt a grófnénak — nem leszel féltékeny Tódorra? Így egyedül, egész egyedül engedsz utra menni vele együtt? — s a következő

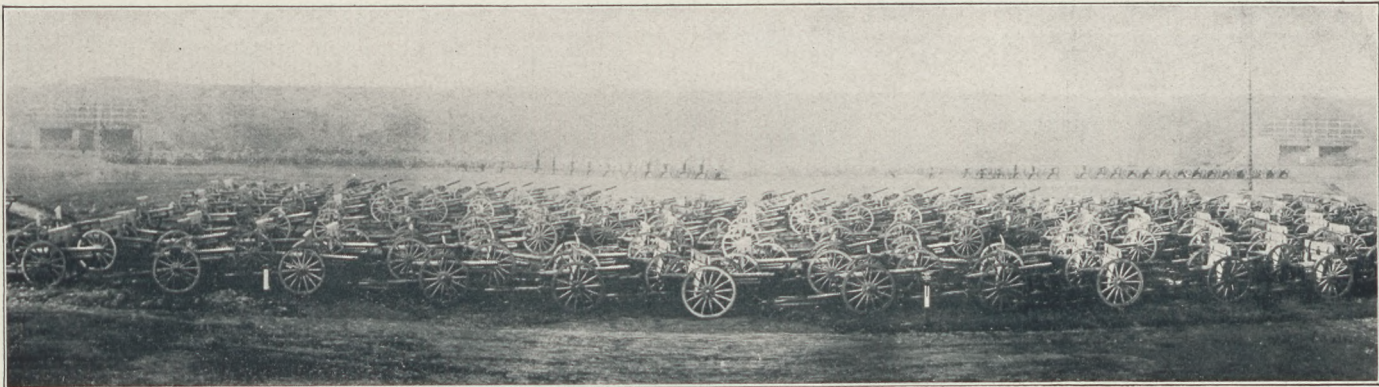
pillanatban már trillázva szökdösött le a széles lépcsőn, a nélkül, hogy feleletet várt volna. Csak a lépcső aljáról vetett csintalan mosollyal csókot néjje felé.

— Féltékeny? Honnét tanulta ezt a szót ez a gyermek? — mondogatta magában kissé sáppadtan Teréz grófné. — Féltékeny? Hisz ennek a szónak valódi értelmét ő maga sem ismerte még? Kire lenne féltékeny ugyan? Azokra, a kiket magánál is jobban szeret? Micsoda képtelen gondolat! Jőjjön csak haza az a médi, majd kikap tőlem, a miért ilyen csunya szót mondott ki!

De soha még ugy nem várta haza férjét és hűgát, mint ma. Csodálatos: olyan nyugtalanság vett rajta erőt. Szeretett volna a lombokon, ligeteken keresztül nézni most, hogy lássa, hol vannak, mit csinálnak azok. Micsoda érzés ez? Istenem, ments meg a kisértéstől! A féltékenység volna ez talán? Csak meg ne sejtjenek valahogy, hogy mily gondolatok bántották ma őt. Hogy szeretne bocsánatot kérni tőlük, a miért oly csunya gyanuval illette meg őket. Hogyan tegye jóvá, a mit gondolatban ellenük vétett. Még jobban, sokkal jobban fogja szeretni őket, hogy megtudjanak bocsánati neki.

A kis grófné észre sem vette, hogy lassankint tépelődése közben könybe lábad a szeme. Hogy lassankint csendesén zokogni kezd. A megérkező lovak patkócsattogása riasztotta föl. Gyorsan letörölte könnyes szeméit s mosolyogva fogadta a vigan, csevegve jövőket. Kutató szeme nyugtalanul siklott le az érkezőkön s csakhamar fölfedezte, hogy hűgának ruhája néhol meg van szaggatva, homlokán egy hosszú karcolás volt, hűga pedig összekuszálva van rádobva, hogy eltakarja azt.

— Mi történt veled, Mimi? — kérdé aggódva a grófné. — Ne titkoljátok, a mai kilovaglás nem ment

A franciáktól és angoloktól elvett ágyuk a Krupp-gyár essení udvarán.

égeszen rendjén. Édesem, milyen hosszú karcolás szakította föl a te édes, szép, harmatos homlokodat, — mondá gyöngéden s szeretettel kezdte simogatni huga fűrtjeit.

— Édesem, ne aggasszon a dolog, — kacagott vigan a kis Mimi. — Murad ma egy kissé megbizhatatlan volt. Csekélység az egész, — tette hozzá restelkedve.

— Látom, te nem akarsz beszélni nekem, mondja meg, kérem, maga, — fordult kérőleg a grófné férjéhez, a ki némán állott helyén.

— Hála Istennek túl vagyunk rajta, — fohászzkodott föl Tódor gróf. — Egy buta nyul ugrott föl előttünk s az ideges Murad nagyot szökött szokott ijedésében. Mimi kizökkent a nyeregből, hátrahanyatlott, de lába a kengyelben maradt s a megvadult ló iramodni kezdett vele. Órangyala óvta meg, hogy baj nélkül szabadult kellemetlen helyzetéből.

— Nem annyira őrangyalom, mint inkább Losonczy Tódor gróf, — tette hozzá, hálásan nyujtva keztyüs kis kezét Mimi baronesz. — Te, Teréz! ha láttad volna! Mint egy második Buffalo Bill került az én vadulni kezdő lovam elé s kezének egy rántására megállott Murad. Mondhatom, ugyancsak kellemetlen helyzetből szabadított meg Tódor!

A rettegett oroszán vadász homlokáig pirult el, mint egy iskolásfiu, a mint a leányka hálás tekintetét rajta függeni érezte.

— Igazán érdemem felül jutalmaznak, — mondta a gróf mosolyogva, midőn neje is hálásan fonta karjait nyaka körül. Majd gyöngéden kibontakozott az ölelésből. Valami kedvtelen kifejezést látott szép sógornője ajkai körül. De csak egy pillanatig tartott ez s a következő pillanatban már vidáman kacagott a gondtalan gyermekleány, a mint a kis Fifi kutya türelmét vesztve kapott egy szentelenkedő légy után.

Hetek multak el megint s Tódor gróf csak nem érzett vágyat elhagyni Feketekőt. A park hársai már hullatni kezdték sárga leveleiket s kora reggelenként úgy csillogott a zöld pázsit, mintha gyémántszemmel szórta volna be valami jó tündér. Alig tudta a bágyadt nap lecsókolni a deres hóharmatot a fűszálakról. Mind ezt nem látszott észrevenni a gróf.

(Folytatása következik.)

Egy kis megérdemelt pihenő :

Desfours-Walderode Miklós gróf (álló alak) és Pálffy János gróf, mindkettő 14-es dragonyos kapitány az északi harctéren.

Széchenyi Viktor gróf felv.

SZERENÁD.

Lángok között nőtt árva szerelem,
Halvány, perzselt szirmod dalom hogy óvja?
Hogy simogasson csókos énekem,
Hogy kuszhasson gitáros énekem?
Hajrá, hajrá!
Ma mind a dal: száguldó harci nóta.

Mit halmoztam rád váró éveken,
Hogy boldogan, büszkén elédbe hintsem,
Elejti most bokkrétáid kezem,
Elejti mind lobogtató kezem, —
Hajrá, hajrá!
Vidd csak, vihar, virágos lenge kincsem!

Halk nászi dalra hol van óra most?
Pásztorsipból is válik harsona,
És zászlók mind a lengő sóhajok,
— Tusák fölött keringő sóhajok, —
Hajrá, hajrá!
Minden magyar szó: kardos katona.

Minden magyar vágy, magyar szerelem
Egyetlen forró, szent fohászba ful,
Szívünkbe kapva győzedelmesen,
Egyetlen láng hevít szerelmesen, —
Hajrá, hajrá!
A lüktető hazán egy láz az ur.

Csak az loboghat minden éneken:
Harcos magyarságunk az Isten óvja!
Mig a sok sir ásódik jeltelen,
Maradjon daltalan a szerelem...
Hajrá, hajrá!
Ha győztünk, — az lesz majd a nászi nóta!

Ifj. Wlassics Gyula.

A török harcterről. Török ujoncok és tartalékosok mozgósítása.

A TÖRÖK HARCTÉRRŐL.

Szemellátható megkönnyebülés észlelhető Bukarestben az egyesült angol-francia flotta támadásainak sikertelenségén. Mindenfelé a román politikai körökben ezt a benyomást szerezhették. Csupán a ruszofil ujságok és politikusok tesznek kivételt. Ezek biztosra vették Konstantinápoly bevételeit és már arról tanácskoztak, milyen előnyei származnak majd az új helyzetből Romániának. Azonban még ezekben a körökben is nyomatókkal hangoztatták, hogy Romániára nem kívánatos, hogy Oroszország korlátlan hatalmat szerezzen a tengerszoros felett, mivel ez nagy kárára lehetne a román érdekeknek. Ennek elkerülése végett Romániának okvetlenül komoly lépéseket kellene tennie. Romániának ama politikai körei azonban, amelyek az igazi román s nem az orosz érdekeket képviselik, megnyugtatóssal veszik tudomásul az előállt helyzetet. Jól tudják, hogy a Dardanellák új birtokosa nem lesz tekintettel Románia érdekeire, melyek első sorban a Dunára és a Feketetengerre utalják Romániát. Ezeket az érdekeket végsőig meg kell védenie Romániának. Ezekről a legnagyobb területi kárpótlások ellenére sem mondhat le. Ezt a nézetet képviseli és hangoztatja a népszerű politikus, *Carp* is. Ez a kiváló államférfi 77 éves kora dacára fiatalos buzgalommal lépett sorompóba Románia igaz érdekeiért. Küzdelmében férfias erőt és higgadt ésszt tanusít, a mely tulajdonságai különben is jellemezték a románok e híres politikusát. Eme tulajdonságaiért az összes fiatal politikai törtetőik irigyelték. Románia minden okos államférfia, még ha máskülönben nincsenek is vele egy politikai nézetben, elismerik a *Carp* által hangoztatott elv igazságát, hogy *Törökország a Dardanelláknál Romániáért is harcol.*

Mert nem kicsinyelhető le az a siker, melyet a török flotta és hadsereg a Dardanellák védelme körül eddig is elért.

Hogy a szövetségesek komoly kísérletet tesznek a Dardanelláknak és a Boszporusnak hatalmukba való kerítésére s vele együtt Konstantinápoly megszállására, tehát a török uralomnak az európai száraztöldről való kiűzésére, ahhoz immár semmi kétség sem férhet. A szorosokat a legujabb és legnagyobbszerű angol csatahajók lövik.

Az ilyen csatahajók tizenkét-tizennégy millió dollárba kerülnek s még a gazdag Angliának sincs módjában, hogy ilyen óriás összegekbe kerülő és a háboru folyása alatt pótolhatatlan páncélosait kockáztassa a nélkül, hogy komolyan ne akarja azt, a minék megvalósítását látszóan célul tűzte ki. A Dardanellák tele vannak aknákkal, stabil torpedó-állomásokkal, páncéltornyos erősségekkel, a kockázat tehát nagy, a megindult ostrom tehát nem lehet demonstratív jellegű. Az ott dolgozó brit superdreadnoughtokra még nagy szükség lehet a háboruban, hiszen a német flotta zöme még sértetlen s ha a Dardanellák toronygyüi kilövik az angol ármádiából a legkívánatosabb egységeket, Anglia akcióképessége épp akkor gyöngül meg, a mikor a Németország és a kettős monarchia ellen elrendelt zárlat végrehajtásában minden hajójára szükség van. Így el kell fogadnunk azt a feltevést, hogy az egyesült francia-angol hajóhad komolyan ostromolja a Dardanellákat s épp azért, mert az ostrom így komolyan megkezdődött, mindent el is fog követni, hogy a Dardanellákat s a Boszporust hatalmába kerítse. Ez a feltevés már azért is helyes, mert ha ez a vállalkozás

Visszatérnek a sárosi menekültek.

Darvassy Lajos huszárfőh. felv.

kudarccal végződik, erkölcsi hatása maradandó lesz az egész háboru idejére, eltekintve az ilyen kudarcral együtt járó veszteségektől, a melyeknek ebben az esetben nem lesz meg az ellenértéke sem. A kudarc mindig demoralizál, s most, a mikor a tavasszal együtt a háboru kritikus fejezete következik, oktalanság volna az angolokról, a világ legszámitóbb népéről feltételezni, hogy valami olyasmihez kezdenek, a mi bizonyosan kudarcral végződik. És ugyanezért helytelenség azt állítani, hogy a Dardanellákat lehetetlenség bevenni. Ha lehetetlenség volna, az angolok bizonyosan hozzá sem kezdtek volna az ostromhoz. Nehéz, talán tulságosan nehéz, de mindenesetre meg kell lennie a siker lehetőségének is.

A Dardanellák esetleges bevétele olyan messze kiható következményekkel járna, hogy azt a pillanatot, a melyben a szövetséges flotta elhaladna a Nagara szoros sziklái alatt, méltán neveznök a háboru fordulópontjának. Csakis a Dardanellák megvételevel együtt járó eredmények készíthetnék az angolokat arra, hogy ebbe a rendkívül kockázatos munkába fogjanak. A megindult ostromnak stratégiai, politikai és gazdasági céljai vannak. Mint már mondtuk, a szoros erődeinek elestével elesnék Konstantinápoly is. Konstantinápoly elestével pedig a félhold utolsó európai végvára is megdőlné. Ez a Dardanellák bombázásának stratégiai eredménye. A politikai célok olyan szembeszökők, hogy azokra rámutatni is fölösleges. A keleti kérdés teljesen megoldódik, ha Konstantinápoly elesik. Lehetetlenség, hogy az entente, sőt vele együtt Olaszország is ne állapodtak volna meg az ostrom megkezdése

előtt a tengerszorosok státusában. Ez a megállapodás alkalmasint az, hogy a Dardanellák és a Boszporusz egyelőre nyílt vízi ut lesz, valószínűleg orosz birtok, a melyet azonban nekik sem lesz szabad megerősíteni. A várható gazdasági eredmények is nagyon kecsegtetőek. Oroszországban nagymennyiségű gabona, ólom, réz és olaj van felhalmozva, a melyre Franciaországnak és Angliának nagy szüksége van. Oroszország viszont nagyon is nélkülözi a hadianyagot, a melyet eddig csakis a Csöndes-óceánon és az egyvágányu transzibériai vasuton lehetett pótolni. Ha a Dardanellák és a Boszporusz megnyílnak, az orosz gabona megjelenik majd a franciaországi harctéren s az angol, francia és amerikai gránát és dum-dum Lengyelországban.

Ennyi mindenért küzdenek ma ott az angol szuperdreadnoughtok. Ha eredményes lehetne gigászi munkájuk, sokat nyernének, de annál többet vesztenek (a mint ez a mai eredményekből már bizonyosra vehető), ha a török várak visszaverik őket, mert az ennyi mindenről való és kényszerű lemondás, párosultan a tengerek óriásaiban szenvedett károkkal, határozottan döntő jelentőségű vereségnek számít.

A háboru sorsát végleg ugyan nem dönti el az angol-francia flotta kudarca a Dardanelláknál, azonban a nagykiterjedésű világharctér minden egyes pontjára, első sorban pedig a semlegesség magatartására és majdan a békekötésnél szereplő hatalmak helyzetére való hatása kiszámíthatatlan, eredménye máris mindenfelé tüntetően mutatkozik.

D. I.

Rötzer Aladár 6-os honvédhuszárhadnagy a nagy ezüst vitézségi érem tulajdonosa, az északi harctéren szerzett betegségében hősi halált halt 1915. április hó 21-én.

Az északi harcterről:

1. 2. A háboru vidám percei. 3. kiscói és szentandrászi Kálmán Dezső dr. tüzérhadnagy Venus szobrát mintázza. 4. A fedezék torkolatánál, Kálmán Dezső és legénysége. 5. Felvonulás Jablonkánál a 606 méteres magaslatra.

Kálmán Dezső tüzérhadnagy felv.

A MUZSIK.

„Koromsötét volt. A kárpáti szorosba'
Éji rohamban mentünk az oroszra.
Nagy túlerőben az orosz sereg,
Kezünkben ócska Werndl-fegyverek;
Nem szóltunk. Egy volt a gondolatunk:
Hogy győzünk, vagy a gránicon halunk...
Az éj leplébe titkon burkolózva
Némán förtünk az alvó oroszokra,
Parancsot adtam: Lőni nem szabad!
— Árnyakként sompolyogtunk, hallgata —
Csak verekedni kézzel, bajonettel,
Puskatussal és magyar lendülettel!
Bakáim, a híres negyvennégyesek
Remekeltek. Vitézebb, fényesebb
Katonája nincs egyetlenegy népnek,
Babérerőd zsendül, amerre lépnek.
Hallom, a mint maguk közt sóhajtoznak:
„A rosszsebit a bestia orosznak,
Éleri a mi Istenünk haragja,
Negyvennyolcat tetézve visszakupja!...“
S a század élén, mint bőszi zivatar,
Somogyi Sándor. Nyomán a föld is rengett,
Mutatta, hogy „hogy „s mit tud a magyar“ —
Vágta őket, mint jó kaszás a rendet.
Bajonette fáncolt a levegőben,
És hulltak föle föbben, egyre föbben,
Miglen egy egész embergombolyag
Sonta körül. S hátulról egy alak:
„Még halsz!“... rikoltja s oroszva, vadul,
A nyaka alatt mélyen beleszúr...
„Állat!“... Zúg onnan, hirtelen,
„Orgyilkosság ez, nem győzelem,
A hős magyart lovagiasan győzd le!“...
Somogyi Sándor leterült a földre.
S most egy muzsik, ki látta a harcát,
Oda rohan. Letörli véres arcát —
„Szép magyarom, most marsolsz föl az égbe,
De az Uristen gárdaezredébe
Választ ki!“... Kis csajkáját od'adja,
Ha majd halódik s szomjazik az ajka...
Hogy a Gonoszt elűzze, végutjára
Három keresztet ír a homlokára;
Megcsókolja. S rá dobja a köpenyt,
A kürt föl harsant. És rohanva ment.
Megvertük őket. És fölvirradott. —
A sziklát takarta fémérdek halott.
De vélem jött emléke e muzsiknak,
Lelkembe szállt, rám tapadt, mint az illat,
Uraltövi nyiló virág beszéde,
Ki tudja, mi járt a muzsik eszébe?
Egy ima, melyhez könyvet hullatott?
Egy kert, egy pad, egy alkony, vagy egy dallam?
Egy drága élő, vagy egy szent halott?
És én aznap századparancsba adtam:
Az orosz foglyokkal — jól bánjatok!...

Kiss Menyhért.

Az északi harctérről:

Szentkirály huszárcapitány levelet ír haza.

Hegedűs Ernő huszárhadnagy felv.

UNALOM.

Irta VÁNDOR IVÁN.

Tizenegy óra körül járt az idő. Az urak kártyáztak, az asszonyok a szalon sarkában ültek, valaki megütötte a zongorát és a hang mint egy ijedt kiáltás bujkált a függönyök redőiben, ott keringett a lámpa körül és hozzá simult a nők szívéhez. A férfiak észre se vették.

Egy karcsu leány odament az ablakhoz, belenézett az éjszakába. A sötétben érzések bolyongtak, melyek szíveket kerestek. A hold ezüstös fényt vágott az éjszaka fekete szőnyegén, melyen álmok lépegettek. A lány szeme teleitta magát rejtelmes gyönyörrel és mikor ismét befordult a szobába, egy csillag messziről jött fénye sugárzott belőle.

Egyik széles fotelbe süppedve egy asszony azon tünődött: miért van itt? Halálosan, fájón unatkozott. Ugy érezte, hogy egyedül, elhagyatva bolyong egy sűrű sivatagban. Próbált arra figyelni, a mit körülötte beszéltek, de a szavak üresen kongva vonultak át az agyán, a nélkül, hogy lelkét érintették volna.

Nagy elhagyatottságában az ajtót nézte egyre. Valakit várt. Azt akarta, hogy valaki jöjjön. Valaki, a kit nem ösmer, a kiről nem tudja kicsoda, a ki mellé üljön és megmentse az unalomtól.

A háziasszony várt még valakit és egyre sajnálta, hogy nem jött és egyre remélte, hogy eljön. Ella most már ezt az embert várta. Tulajdonképpen nem érdekelte, nem tudta, ki az, de ez a valaki, a ki nem jött, lehetett az is, kit szeretett volna, ha jönne.

Husz ember között olyan egyedül volt, hogy félt. Csak legalább ásíthatott volna. De azt se lehetett. Szájára dermedt kis mosollyal ült, lába könnyedén előre nyujtva, keze ölében, néha egy szót mondva, hogy lássák, hogy él.

Valaki csengetett. Mindenki megrezzent.

— Mégis — mondta a háziasszony, felállott és az ajtó felé ment.

Magas sovány ember lépett be. Nagy szeme mélyen bent ült szemöldöke alatt, olyan volt a szeme, mint az ablak, melyen átdereng a szürkület.

Szép orra volt és hegyetlen alsó ajka. Halántékán, sötét hajában két szürke folt.

Meghajolt. Körülnézett. Leült. Ő is unatkozott.

Ella megnézte a férfit és a profiljából igyekezett kitalálni, ki az?

Sokat jött-ment a világban, az látszott a hanyagságán és abból hogy nem foglalkozik sem mással, sem önmagával.

Ella észrevétlenül nyujtózott egy kicsit, mint egy álomból ébredő, szép fiatal állat. Előre hajolt. Figyelt. Az arca egészen megváltozott, piros lett, a szeme ragyogó. Az imént semmitmondó közömbösségbe burkolózott és nem volt más, mint egy ideges sápadt asszony, ki finom és hideg, most mintha fátyol bomlott volna le róla, szinte látszott, hogy az élet forrón, pirosan kering bőre alatt.

Nevetett és beszélni kezdett. Elmés akart lenni, ötletei bravurososan röpködtek. A mit mondott, üde volt és friss mint a gyerek fürdő után.

Az ember kissé oldalt fordult és megnézte az asszonyt. A cipője hegyétől, a haja színéig mindent meglátott rajta egyetlen tekintettel, mely csöppet sem volt érdeklődő, inkább melankólikus. Mintha azt kérdezte volna a szeme: — Mit akarsz tőlem? Mintha azt mondta volna a szeme: én nem bánom, de aztán ne mondd, hogy gazember vagyok, te akartad.

Tíz perc mulva felállott, cigarettára gyujtott és odament az Ella háta mögé.

Az asszony a lelkében fölkapagott. Valaminek nagyon örült. Talán, hogy a lelke magához szívott egy lelket — vagy egyszerűen mert nem unatkozott —

maga se tudta. Csak örült. Érezte, hogy az idegen szeme végig csuszik azon a finom vonalon, mely fülétől karjáig húzódik, le a nyakán, végig a vállán. Érezte, hogy ez az ember tudja, milyen szép az a kétszer hajtott puha vonal és érezte, hogy ő most gyönyörködteti. Egy pillanat mulva már úgy volt, hogy ezt az embert régen ösmeri és ők barátok. Tudta, hogy keresni fogják egymást és hosszú órákon keresztül elmondják egymásnak életüket.

— Mi a neve? — kérdezte a férfi.

— Ella.

— Köszönöm, — mondta az ember, mintha ajándékot köszönné.

— Van férje?

— Nincs.

— Elvált?

— Özvegy vagyok.

— Régen?

— Öt éve.

— Szerette az urát?

— Nagyon jó ember volt.

A férfi bólintott. Nem kérdezett többet. Tudta, a mit tudni akart. Ez az asszony soha sem volt boldog és a lelkét emésztí, gyötri a vágy, valami ösmeretlen veszedelmes érzés után, melyről azt hiszi, az a boldogság. Mégegyszer jól megnézte az asszonyt.

Ella fölemelte fejét.

— És magát hogy hívják? Nem értettem a nevét.

— Farkas Gábor vagyok.

— Farkas Gábor — mondta utána Ella. Kicsit hátra húzódott. Egy perc alatt végig rohant agyán mindaz, a mit erről az emberről hallott. Hogy híres asszonybolondító. Hogy Afrikában oroszánokra szokott vadászni. Hogy mérhetetlenül gazdag. Hogy egy nő rá lőtt egyszer, aztán a tulajdon szívéhez szoritotta a fegyvert. Hogy ennek az embernek nem lehet nemet mon-

dani. Hogy ez az ember rossz, lelkiösmeretlen, ki szerelemből házasodott és egy év alatt elhagyta a feleségét. Hirből ismerte Farkas Gábort. Minden barát-nője őt emlegette meghitt órákon, mikor halkabban beszéltek a rendesnél és titkolt érzések kerültek elő szívük titkos reteszeiből. Farkas Gábor volt a férfi, a lányok ideálja, a mamák réme, az asszonyok lovagja, a férjek siráma. Farkas Gábor nyert, ha kártyázott, sikere volt ha udvarolt, tudott énekelni, festeni, bátor volt és egy kicsit szomorú.

— Hogy él maga? — kérdezte Ellát.

— Reggel sétálok . . .

— Hány órákor?

Wolkenstein Oszvald gróf huszár főhadnagy, hősi halált halt az északi harctéren.

Strelisky felv.

CAPHOCAL

GYERMEK
MEK
TÁP
SZER

legtökéletesebb hizláló, csonterősítő, fogzás lefolyását megkönnyítő csecsemő- és gyermek-tápszert. Egy eredeti doboz ára 3 kor. Mindenütt kapható.

Orosz-Lengyelországból:

(Balról-jobbra): Egy 30¹/₂-es löveg szállítása az ágyúhoz. Gellért Elemér ezredorvos' és Uti dr. ezredorvos felesége a harctéren a vöröskereszt szolgálatában. Egy 30¹/₂-es ágyú.

— Tiztől tizenegyig a szigeten.

— Én is gyakran sétálok délelőtt a szigeten. Ella hallgatott. A szája felnyilt, a szeme mereven előre nézett. Már tudta, hogy ők együtt fognak sétálni és félt. Nem az embertől félt. Rövid életén keresztül tapasztalta, hogy az ember legkeservesebben maga bánthatja meg magát. Gondolkozott. Ösztönszerű meneküléssel azt határozta, nem megy a szigetre hosszú ideig. El akarta kergetni — nem ezt az embert magától — hanem magát a mellől az idegen mellől. Öt perc alatt rájött, hogy nem lesz hozzá elég ereje. Félt attól a szomorú ürességtől, mely kizozta, mielőtt Farkas ide belépett. Azóta tele lett színnel, ijedéssel, izgalommal a lelke. Valami elfoglalta és a holnap, mely következik, valamit ígér . . .

Mikor először sétáltak együtt, a barátságról beszéltek. Kíváncsian néztek néha egymásra. Az asszony azt mondta: férfi és nő lehet jó cimborá.

Farkas mosolygott, nem felelt.

— Maga ezt nem bírja elképzelni? . . . Ellát idegessé tette az ember nyugodtsága.

— Nincs asszony, ki beletnyugodnék, hogy a férfi barátja legyen. Az asszony elrontja a legszebb harmóniát.

— Az asszony! — ismételte Ella csodálkozva.

— Az asszony örökös munkában van, hogy megbontsa a mi békénket. Ebben a munkájában segítségére van a természettől kezdve a kalaposnéjáig minden és mindenki.

Ella most már nevetett. Ettől a perctől kezdve a séta kezdett mulatságos lenni. Előbb komoly dolgokat beszéltek és lelkükben ideges türelmetlenség kergette őket, hogy rátérjenek a szerelem ösvényére. Most már ott voltak, de óvatosan bujkáltak egymás elől. Ez a bujkálás hetekig tartott. A férfi ilyen módon ön-

tudatosan preparálta az asszony lelkét egy fanatikus vallo-más kívánására és befogadására. Az asszony leányos szemérme és okos aggódása óvta, hogy jelt adjon a közeledésre. Ezek a reggeli séták finom izgalommal töltötték meg napját és legjobban szerette volna, ha így marad minden, a mint van. De érezte, hogy ez sokáig nem lehet. Ha együtt voltak, sokat hallgattak és ez a hallgatás visszafojtott sóhajtásoktól volt nehéz. A Farkas tekintete néha úgy tapadt nyakára, akár egy csók és az asszony elvörösödött néha látszólag minden ok nélkül.

— Milyen szomorú, — mondta egy reggel Ella, hosszan arcába nézve barátjának.

— A szomorúság az élet legszebb ajándéka. Soha sem vagyunk olyan jók, mint szomorúságunkban és soha nem adják nekünk annyira szívüket az emberek, mintha szomorodni látnak bennünket. Azért vagyok szomorú, mert sajnálom magam. Elmegyek, Ella.

— Ez meglepetés. És miért megy el?

— Mert sajnálom magát.

— Itt hagyni nem sajnál? — kérdezte halkán az asszony.

— Végtelenül.

Ella néhány lépést előre ment, azután megállott félig visszafordított fejjel. A szeme szivárványa olyan volt, mint egy kék csepp az égből, a pupillája nagy volt és mély. Az egész asszony egy ígérő kérdés volt.

— Üljünk le, — mondta Farkas.

A Dunát nézték. A Duna zöldjébe matt fehérség vegyült, mintha a naptól tej ömlött volna bele. A nagy víz nyugodt volt, mint a bölcs. Az asszony reszketett. Most jön — tudta — a mit várt, kívánt és nem kívánt.

— Nem vagyok rossz ember és mégis minden asszony gyűlöl. Minden asszony gyűlöl, a ki jó volt hozzám, a kire végtelen gyöngédséggel, hálával gondolok!

Ásgúthi Körvtvélyessy Aladár főhadnagy. Hősi halált halt az északi harctéren.

Az északi harcterről:

1. Cejnek József és Steiner József pilóta főhadnagykok felszállásra készen. 2. Eperjes 880 méter magasból. 3. Utrakész repülőgép.
Cejnek József főhadnagy felv.

— Magát sok asszony szerette, — mondta hal-
kan Ella.

— Sok, — felelt egyszerűen Farkas. — Sok és
gyönyörűek.

— És maga nem szerette őket?

— Mindet szerettem. Ugy szerettem, mint maga
a virágot.

— De az asszony ember és nem virág. Az asz-
szonyt másképp kell szeretni.

— Az asszonyt örökre kell szeretni ugy-e? —
mondta Farkas.

— Örökre, — válaszolt meggyőződéssel Ella.

— Maga is meg fog gyűlölni, ha el nem hagyom.
Maga is szomorú lesz és két nevető szeme keserves
könyeket ejt majd miattam. Miért hisz az örök mesé-
jében? Semmi sem örök. Ebben a percben más va-
gyok, mint a ki az imént voltam. Ez az örökös vál-
tozás gyötör bennünket. Ez fáj. Ez visz más utra el-
lenállhatatlan erővel, ez kívántat velem folyton ujat.

Ella gondolkozott. Megrázta fejét.

— Maga még nem szeretett igazán senkit.

— Mindég igazán szerettem, — mondta Farkas.

Az asszony mosolygott. Azt gondolta, Farkas nem
tudja, hogy ő az igazi.

— Ella — mondta könnyörögve az ember — most
tavasz van. Szeressük egymást ősziig. Szeressük egymást
arra gondolva, hogy holnap talán szétszakít bennünket
az ősi, az örök megváltozás. Mindennap bucsuzzunk el
egymástól. Egy perc alatt meghalhat a szerelmünk. Ezt
tudva, ezt megértve, csókoljon meg.

— Így nem szép, — mondta Ella.

— Így igaz. Így becsületes.

Hallgattak. Fel kell állanom mellőle, itt kell
hagynom örökre, — gondolta az asszony. A lelke meg-
sértődött. Előre megmondja, hogy el fog hagyni. A
hiúsága lázongott. Az arca hol sápadt volt, hol piros.
A szája megvonaglott. — Így nem, — mondta magá-
ban. Elmegyek. Látta magát, a mint megy egyedül.
Érezte újra a nagy ürességet, mely les rá, hogy kinozza
a lelkét és a halált kívántatja vele. Most már habozott.
Az unalom kergette őket együvé és az unalom vigyá-
zott, hogy el ne menjen most innét.

— Haragszik? — kérdezte Farkas.

— Maga még nem szeretett asszonyt igazán, —
felelte makacsul Ella.

Egymás arcába néztek. Az asszony mosolygott.
Farkas kereste, mi van e mosoly mögött. Ella azt gon-
dolta:

— Én vagyok az első, a kit igazán szeretsz és
magad se tudod, hogy engem örökre szeretsz. A szive
nyugodt lett, majdnem boldog.

Farkas megcsókolta és sainálta egy kicsit.

GALICIÁBAN...

*Galiciában, a Stryj völgyében,
Halott katona fekszik az utszélien.
Kékülő ajka sóhajra nyitva,
Mintha valakit hívna, hívna...
Tán hű aráját,
Vagy feleségét,
Vagy a nagy jötevő
Halálnak éjét...*

*És jött a csontlovag fehéren
És megkönyörült rajta...
Az ajkát nyitva hagyta,
De a szemét lezárta szépen:
Hadd álmodjék egy szűzi lányról,
Vagy csókos, édes asszonyáról.
Hadd álmodjék fehéret, szépet,
Ne lássa sötétnek az éjét...*

*Galiciában, a Stryj völgyében
Halott katona fekszik az utszélien...*

Kubinyi Józsefné.

Reggeli a lövészárookban: Ahsbahs kapitány, Mátyus, Stephan,
Spitzer huszárhadnagykok és Jámborffy kadét.

FÁJÓS LÁBAKRA ajánlja ké-
szítményeit
GERŐ ADOLF FIA ortopéd cipésmester
Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 4. Telefon 15-05.

CATTAROI HARCOKRÓL.

Most, a mikor ezrével ontja az angol-francia egyesült flotta ágyuóriásainak bombáit a Dardanellákat védő parti erősségekre, aktuálisnak látszik annak rövid leírása, hogy egy tengeröböl bombázása és védelme milyen módon történik. Derék török barátainkéhoz hasonló helyzetben voltunk mi is, a mikor a francia flotta megjelent Cattaro öble előtt és mi, a kiket ide rendelt dicsőséges uralkodónk parancsa, mohó kíváncsisággal és biztos reménnyel várjuk azt a pillanatot, a mikor onnan is oly szégyenkezve futnak el a francia hadihajók, mint Dalmácia e romantikus szép vidékéről.

Az ellenséges flotta rendszeren az éj sötétjében gyülekezik abban a csataformában, a melyben a támadást legjobban véli keresztül vihetni és már a kora reggeli órákban minden hajó a helyén van, hogy a részére meghatározott feladat teljesítéséhez fogjon. Az éj sötétjében, világitás nélkül, messze künn a lőtávolságon kívül csoportosulva, elöl küldi torpedóhajóit, őrhajóit, a melyek mögött sorakoznak a páncélos cirkálók és nagy csatahajói.

Az első sorokban küldi aknakutató hajóit, hogy a flottára nézve annyi veszedelmet magukban rejtő tengeri aknákat eltávolítsák és szabad utat biztosítsanak a mély járatu csatahajóknak. Ezek az aknakutatók mintegy sapeur szerepet végeznek.

A nagyméretű ágyukkal felszerelt csatahajók csak a második és az ezt követő sorokban sorakoznak és mivel lőtávolságra alig közelednek, eléggé fedezve vannak egyrészt a nagy távolság által, másrészt az elöttük lévő torpedóhajók és cirkálók által.

A tengeri aknák félelmetes ellenségei még a leg-erősebb páncélnak is. A mennyire fontos kérdés a támadóra nézve az aknák eltávolítása és a partvédő ütegek leküzdése, épp oly fontos a védőre nézve az előbbieket megmentése és partvédő ütegeinek célirányos működése. A kettő szemeltartása mindenkor első feladata az öbölvédő katonai parancsnokságnak. Az öböl védelme flottatámadásokkal szemben a hadi tengerészet és a partvédő vartüzér-csapatok együttes feladata. Óriás nyugalommal és megfontoltsággal kell a két erőt olyan együttműködésben tartani, hogy a siker biztosítva legyen.

A partvédő ütegek bombázására a nagy távolságban sorakozó és nagyméretű, messze távolságra lövő csatahajók ágyuóriásai vannak hivatva, míg aknakutató

hajói az aknákat keresik, a melyek munkája, ha sikerrel jár, a partvédő sereg egyik hatalmas segítőtársát veszítette el.

A cattaroi külső öböl vartüzércsapatainak csoportparancsnoka, *Proksch* Henrik alezredes, bámulatos erélyvel és kiváló szakismerettel teljesítette nehéz feladatát, a mikor a francia flotta megjelent az öböl bejárata előtt. Tétovázást nem ismerő energiával, nagy nyugalommal és megfontoltsággal oldotta meg nehéz feladatát és a reánk hulló bombák százai sem tudták megakadályozni abban, hogy a megpróbáltatások nehéz pillanataiban nagy katonai képzettségét diadalra vezesse s csapataival és derék tüzeivel elűzze a támadó ellenséget.

Rövid ideig tartottak e harcok egyes szakaszai, de e rövid idő alatt is százával ontotta az ellenséges hajóraj a gyilkos tüzelést. Hiába volt a flotta minden igyekezte, felvonulása csak tüntetés volt, minden legkisebb eredmény nélkül.

Haditengerészetünk félelmet nem ismerő bátorságával gyönyörű biznyságot tett ez alkalommal arról, hogy a beléje helyezett bizalmat nemcsak hogy kiérdemelte, hanem méltó helyet is biztosított magának a történelem aranykönyvében. Gyorsasága és biztos fellépése nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az ellenség rövid idő alatt eltávozzék e sziklaerős védelmi pontunkról.

Elvonulásuk után itt hagyta bombáinak sokaságát, a melyek nagy részben a nélkül, hogy fel-

robbantak volna, több helyen elszórva, itt fekszenek a zöld bokrokban.

Felhasználva a kínálkozó alkalmat, elmentem egy ilyen 30¹/₂ cm. bombához s leülve melléje, lefotografáltam a szörnyeteget. Körülbelül 60—70 cm. hosszú és mintegy 100 kg. ekrazit van benne. Emberi képzetet felülmuló pusztítást végez ott, a hol felrobban.

Tudtunkkal ezekből kevés robbant fel, de azok is olyan helyen, a hol nem okozhattak kárt.

A bomba hegyén egy puhább fémből készült süveg (Bekappung) is van, a melynek célja, hogy a bomba elcsuszását lehetőleg megakadályozza abban a pillanatban, a midőn kemény tárgyra ütődik. A gyújtókészülék a golyó alapfalában van elhelyezve. A töredéken látható gyűrűk (Führungs-Band) arra valók, hogy ebbe belevágják magukat a kilövés pillanatában az ágyucső vonalai és ez által a golyónak forgást adjanak s így a golyó utirányát biztosabbá tegyék.

A déli harctérről: A cattaroi vartüzérség tisztikara: 1. Herold Ferencz tart. hadnagy. 2. Dr. Ottó Edler von Lind-Gapp tart. hadnagy. 3. Böhm Ottó. 4. Kaulich Róbert főhadnagy. 5. Günzl Ferencz népf. főhadnagy. 6. Proksch Henrik alezredes. 7. Dr. Hirsch János népf. főhadnagy. 8. Hilbert Emil aktív főhadnagy. 9. Szvaty Viktor tart. főhadnagy. 10. Kubicza Ottó tüzérs. felsz. tiszt (Accessist). 11. Katzer Ottó kapitány. 12. Ascher Elemér tart. hadnagy. 13. Lada László tart. hadnagy. 14. Jakubovics József tart. hadnagy. 15. Wilfert Károly tart. kapitány. 16. Bier Richárd népf. főhadnagy. 17. Grenzer Mihály tart. főhadnagy. 18. Andersz Károly aktív zászlós. 19. Dr. Grün Antal népf. alorvos.

Harctéri telefon.

Kauflich Róbert felv.

Ilyen bombákkal veszélyeztették életünket az ellenség ágyúi a tenger felől. A tábori élet fáradtságos szolgálat, de annál érdekesebb. Jó kedélyünkre semmiféle befolyása sincs. Vigan főzünk magunknak a szabadban ebédre és vacsorára jó magyar gulyást és még vigabban látunk hozzá annak elfogyasztásához.

Testvérek vagyunk itt valamennyien és sziklaerős katonák, kik mindnyájan azt óhajtjuk, hogy a világ minden népe tisztelettel hajoljon meg dicsőségben uralkodó királyunk előtt.

Kaulich Róbert.

ELMENT EGY ASSZONY.

Fehér selyem butor,
 Aranyos cirádák,
 Omló gobelinfalak,
 Régi etruszk-vázák,
 Apró kicsiségek,
 Egy pár holland csésze,
 Selyemrojtos kendő
 Pasztellszin himzése,
 Enyhe chypre-illat,
 Egy-két száradt rózsza,
 A kandalló felett
 Hervadó mimóza,
 A sarokban arckép,
 Myrtuság fölötte . . .
 Valaki a csendben
 Ugy zokog előtte.

Angyal Emil,

Elcsélt hőseink

névének megőrzítő díszes emléktáblák templomok vagy középületek falaira, hazai márványból 50 kor.-tól feljebb, köztuterekre és temetőkre állítandó emlékoszlopok 150 kor.-tól feljebb. Megrendelhetők: „KULATAR“ művészeti sírköviállítás, Budapest, VIII., Köztemető-ut 4. szám alatt.

TÁBORI KÁRTYÁRA.

Kárpátok, április.

Otthon, ugy-e, régen vége már a télnek?
 Otthon ugy-e forrón csokol már a nap?
 — Látja, nálunk ma is tábortüzek égnek
 Délidőn a szürke Beszkidek alatt.

Otthon, ugy-e, színes, pompás már a korzó?
 Tarka uj ruhák és sok-sok uj kalap . . .
 — A mi völgyünk, látja egy nagy hókoporsó,
 Esett, jó honvédek abban alszanak.

Tegnapelőtt este véres, hajrás sturm volt —
 Hurrá! — dörögte a völgy is a halált.
 Persze, újra a mi honvédfrentünk sturmolt
 S az orosz géppuska belőlünk kaszált.

Otthon akkor éppen színház után voltak,
 Maga is kacagva kávéházba ment . . .

— — — — —
 Boldog nyugalmán itt őrködtek a holtak:
 Néhány véres, sáros, viharvert és rongyos,
 Mennyei rapportra rendelt, drága szent . . .

Szabó István.

Bleyleben Miksa báró 13-as dragonyos hadnagy.
 Hősi magatartásáért a nagy ezüst vitézségi érmet kapta.

A nyugati harctérről: Csata után.

EGY SNOB TRAGÉDIAJA.

Amerikai elbeszélés.

Irta ATHERTON GERTRUD.

(Folytatás.)

Az ujságok majd megőrültek. Még maga Lancaster sem tudott semmit se tenni. A szerkesztőm rám parancsolt, hogy jussak be a házba, ha másképp nem, hát mint betörő. És én be is jutottam, bár anélkül, hogy a törvénnyel összeütközésbe kerültem volna.

Megvesztegettem a mészárosot, hogy öltöztessen fel mészároslegénynek; magamhoz vettem kamerámat és lefényképeztem a házat a kerttel együtt. Udvaroltam a szakácsnénak és rábirtam, hogy mutassa meg a szalonokat. Megvásároltam a komornyikot és a hajnali órákban, mikor a család még aludt, lefotografáltam a belső szobákat. A többi ujságíró agyon akarta verni. Nehányat meg is sajnáltam közülök, de örültem, hogy letromfolhattam Lancastert. Ő a füszerest és a virágárust vesztegette meg, hogy a legérdekesebb pletykákat csak neki mondják el. Aljas trükk ez és nem teném meg, ha akkora fizetésem lenne, mint neki. Tavaly csinált egy jó fogást és egy hónapig nem lehetett vele kibírni, — Fosterne — tudja, egyike a nagyfejúeknek — mult nyáron újra butoroztatta a házat és erről valamennyi newyorki ujság fényképeket akart hozni. Fosterne valami okból makacskodott s ragaszkodott ahhoz, hogy nem ad nekik képet és még Lancaster könyörgésére sem hallgatott. De ez nem hiába pajtáskodott a komornyikkal. Rábirta, hogy apránként fotografálja le a szobákat, a mi rövid időn belül sikerült is neki. Az ujságnak ez jó csomó pénzébe került, mert a komornyik nem volt tökfilkó. De Lancaster célját érte és a képek a legközelebbi vasárnapi számban már megjelentek. Fosterne a mai napig sem jött rá, hogy kerülhettek az ujságba.

Webb megütközéssel vegyes mulatsággal hallgatta. Lassankint rájött, hogy ezek az emberek a kikhez ő oly őszinte hódolattal közeledett, a legkomolyabb eltökéltséggel zárkoznak el a közönséges nyájtól. Másra terelte a beszédet.

— Nem akarok a szállóban maradni! — szolt Chapmanhez. — Mit gondol, nem volna legjobb, ha egy nyaralót bérelnék?

— Egy nyaralót? — kiáltott fel Chapman jókora meglepetéssel. Ön talán milliomos áruhában? De még ha az volna, akkor sem hiszem, hogy kivehetne egyet. Az előkelő népek bezárják villáikat, ha nem nyaralnak itt, vagy pedig kiadják barátaiknak. A többi kiadó nyaralót pedig évről-évre ugyanazok az emberek bérlik ki. De megmondom, mit tegyen: legjobb, ha egy kisebb garszon-lakást vesz ki. Ezt sem lehet valami könnyen kapni, de véletlenül ismerek egyet. Legjobb, ha mindjárt megnézzük. Menjünk rögtön, mert nem sok vesztetni való időnk van.

Andrew szívesen beleegyezett és örült, hogy összekerült Chapmannel. A garszonlakás közel volt a szállóhoz. Bár a házbér tetemes összegre rúgott, Andrew takarékos ösztönei dacára férfias elhatározással állította ki az érte járó csekket. Másnap már kényelmesen helyezkedett új lakásában és ebédre hívta meg a szerencsés Chapman urat. Délután a tengerparton találkozott vele, a hol az ujságíró pillanatfelvételeket vett fel a fürdőzőkről.

— Látja, ilyeneket kell kieszelnem, — mondá Chapman, — hogy valahogy kielégítsem a lapokat. Ezek az emberek közönséges turisták, de a lapok ilyenféleképp hozzák képeiket: »a gyönyörű Miss Brown«, vagy »a híres Miss Jones« és a jámbor közönség azt hiszi, hogy a legelőkelőbb társasághoz tartoznak. Pedig a társaság nem is igen fürdőzik együtt a közönséges néppel s úgy látszik a nagyfejúek az óceánt is beakarják keríteni.

De talán menjünk s nézzük meg az indulásra kész mail-coach-ot. Ez Newport látványosságaihoz tartozik.

A mail-coach a kaszinó előtt várakozott. Egy hatalmas termetű, széles vállu, közönyös arcu ember ült a bakon, a ki unalmában ostorát szórakozottan pattogtatta. Két, vagy három túllruhás leány a kocsii tetején foglalt már helyet. Egy öreges piperkóc nagy buzgósággal segített föl egy fiatal leányt a létrán. A leány igénytelen külsejű volt s egyszerű fehér ruhát viselt.

— Tizenhat millió dollárja van, — mondá Chapman suttozva.

A gyalogjárón két leánytársaság álldogált. Az egyik csoport barátjaihoz szólalgotott fel a mail-coachra

A nyugati harctérről: Porosz katonák ágyúkerék-barrikádok mögött.

és szerencsés utat kívánt nekik. A másik társaság kíváncsian és irigyen bámulta őket. Azok a lányok, a kik a kocsin ülőkkel társalognak, egyszerű, de remek szabásu ruhákat és széles, drága tollal, vagy virággal díszített olasz szalmakalapokat viseltek. Külsejük, magatartásuk, modoruk, beszédjük, mind, kétségbe nem vonható módon részei voltak annak, a minék összessége a newyorki előkelő nőt alkotja. De a másik társaság? Kik voltak ezek?

Chapman sietve világosította fel Andrewt.

— Oh ezek a benszülöttek; ezek mindig hozzádörgölöznek a nyaralókhoz, a mikor csak alkalom kínálkozik és utánozzák modorukat és ruházódásukat. De nem kell hozzá nagyítóüveg, hogy az ember meglassa a különbséget.

Andrew sajnálkozva nézett rá a szerényebb lánycsoportra, a kik közül az egyik Pollyra emlékeztette, de azért valami élénkebb rokonérzés nem támadt fel szívében. Az éles ellentét a két lánycsoport közt csaknem fájdalmas volt.

— Most itt kell hagynom, — szólt Chapman — de később találkozni fogunk.

A mail-coach kürtje megszólalt, az ostor pattogott, a kocsi megindult. A férfiak a klub balkonjáról lomhán bámulgattak le az utcára.

Webb élénk figyelemmel kísért egy fiatal hölgyekből álló társaságot. Az egyik közülök nem volt ugyan valami szép, de előkelő magatartása miatt Andrew szemében felért a legvakítóbb szépséggel. Férfikísérőjüket, egy magas, álmos, kékszemű fiatalembert a lányok láthatóan figyelemben részesítették. A társaság néhány percig csevegett, majd bement a kaszinóba. Andrew megigézve követte őket. A fiatalember furcsa divatos járásmódját Andrew önkénytelenül utánozta, a mint a kaszinó lépcsőin felfelé haladtak. Aztán mesterként közömbösséggel szembe ült velük egy kis teremben, a hol helyet foglaltak és szórakozott arckifejezéssel bámult a levegőbe; belsejében azonban izgatottan remélte, hogy talán meg fogják szólítani. De fáradozása hiábavaló volt, mert egyáltalában nem látták. Különben is úgy tűnt elő, mintha ezek senkit a világon nem vennének észre, csak a saját fajtájukat. Az egyik leány Andrew rémületére lábait egymásra rakta és férfiak módjára lóbálta. A fiatalember hátradülve pihent karosszékében. A társasághoz egy új lány csatlakozott, de a fiatalember nem kelt föl, a mikor bemutatták neki és székkal sem kínálta meg.

A zenekar elkezdett játszani. Andrew előrehajolt s élénk kíváncsisággal figyelte, hogy miről beszélgethetnek. Beszédjükből azonban csak egy-egy szakgatott mondatot sikerült a zene hangjai mellett elkapnia.

— Úgy eltűnnek a holmiaim, — szólt az egyik leány — Azt hiszem, a komornám viseli őket... Nem is tudom, mi mindenem van... Nem merek neki semmit sem szólni. Mindezt vontatva, orrhangon adta elő, a mit Andrew bájosnak tartott.

Mindnyájan nevettek.

— Mennek az idén Párisba? ...

— Még nem tudom... alkalmasint később... mind a négy inasunk egész éjjel csomagol akkor... néhány új ruhát kell vennem... tudják, hogy Doncettel és Paquinnel személyesen kell beszélni.

A fiatalember a karosszékben elaludt. A lányok összedugdosták a fejüket és suttogtak. Egy kis idő múlva aztán kissé szeszélyes arckifejezéssel, a mi még jobban elragadta Andrewet, eltávoztak.

(Folyt. köv.)

jeszenicei Jankovich György 68. gyalogezredbeli százados. A háboru kitörése óta háromszor tüntették ki. Először a Signum laudis kitétetést kapta, majd a III-ad osztályu hadiékítményes katonai érdemkeresztet, legutóbb pedig a vaskorona-rend harmadosztályát.

Pottyondy Erzsébet felv.

LEVÉL.

Északi harctér 1915. IV. 27.

Hogyan vigasztaljam jó édesanyámat?
Mikor a nap nyugszik, mikor a nap fölkel,
Havazó estéken és tavaszi reggel,
Viharba', veszélybe' és győzelmi lázba'
Itt a bérctetőkön az gyötör örökkön,
Hogyan öntsek vigaszt az én jó anyámba?
Irtak-e csatákról, irtak napsugárról?
Irtak győzelemről és diadal-lázzról?
Irtam-e: jól élünk és szent a mi hitünk,
Hogy előre megyünk, hogy pusztitunk, ölünk!
Irtak-e sóhajról, irtak-e panasziól,
Irtak-e hamvasztó, epesztő dalokról,
Orgona illatos szép szűzi tavaszról?
Avagy inkább irtak, vérről pusztulásról,
Halálhördülésről, elesett bajtársról?...
Irtam-e: künn hálunk, hóviharba', sárba',
Legyen-e a lelkem mélyéig kitérva?
Elküldjem a szívem, szent igazi hiven?
Küldjek reménységet, szóból font ígéket?
Mit irtak? E kérdés a szívembe támad,
Hogyan vigasztaljam jó édes anyámat?
Ünnep van ma! Tudom, hogy jó Anyám ott van, —
Könnyeborult szemmel ül most a templomban,
Lelke előtt énem, imádkozik értem,
Égő szive tör ki minden csepp könnyében...
Mennyi szomorúság, sóhaj, mennyi bánat...
Hogyan vigasztaljam, jó édes anyámat?

Halász Béla.

Sétahajózás Budapest környékén.

Itt a nyár, és a világháboru éppen azokat az országokat zárta el előlünk, a melyekben a pesti közönség olyan szívesen töltötte a nyarat. A világháborunak, azon kívül, hogy ezidén nincsen alkalmunk pénzünket külföldön elkölteni, még az a haszna is meg van, hogy fölfedeztük Budapestet és környékét, mint a legideálisabb nyaralóhelyet. Azoknak a számára, akik a nyarat Budapesten töltik, pompás szórakozás az *uszó-kávéház és vendéglő az Augusztia-hajón*, a mely hétfő kivételével naponként délután fél öt, fél hét és háromnegyed tíz órakor indul a **Magyar Királyi Folyam-és Tengerhajózási Részvénytársaság Eötvös-téri állomásáról.**

A kétórás kellemes hajóút, beleértve a finom uzsonnát, személyenként három koronába kerül. Egyébként buffet is van a hajón étlap szerint való étkezésre. Nyaralóhelynek különösen ajánlható Budapest északi környéke, Szent-Endre, Leányfalu, Pócsmegyer, Tahí, Tahitótfalu, Visegrád és Nagymaros. Ezek a helyek a Magyar Királyi Folyam- és Tengerhajózási R. T. Eötvös-téri és Pálffy-téri állomásáról igen olcsón és rövid idő alatt érhetőek el. Ezek a vonalakon közlekedő hajók kirándulásokra is igen alkalmasak, lévén a Dunának ez a szakasza hegyekkel szegélyezett, gyönyörű vadregényes vidék, mely a Rajna bármely vidékével kiállja a versenyt. Menet-díj Budapestről Visegrádra és vissza az első osztályon 2 korona, a második osztályon 1 kor. 30 fillér. Az összes gőzösökön kitűnő vendéglő van. A társaság vonalait, hajóit stb. részletesen ismertető, képekkel pazarul díszített *A Duna* című hajózási kalauz, a Magyar Királyi Folyam- és Tengerhajózási R.-T. igazgatóságától (Budapest, V., Mária Valéria-utca 11) díjmentesen kapható. E könyvnek elolvasása után mindenki meggyőződhet arról, hogy nem szükséges külföldre menni nyaralni, valamint arról is, hogy a társaság hajóin olyan kényelmes és érdekes kirándulások tehetőek, a melyek a budapesti ember számára nélkülözhetetlenek.

Nagylelkű adomány a Vöröskereszt és az Augusztia-alap javára. A Magyar Mosógépgyár művek r.-t. ujonnan kinevezett igazgatója, teplai Hertzka József egy-egy teljes üzemű mozgó gőzmosódát és hideg-meleg vízfürdő berendezést ajánlott föl saját költségén, teljesen díjmentesen a Magyar Vöröskereszt és az Augusztia-alap kórházvonaljainak részére. Ez a nagylelkű adomány lehetővé teszi a mozgó kórházvonalokon nemcsak a fehérnemű-ruha folytonos tisztántartását, hanem a mi annál még fontosabb: a szállítható betegek fürdőzését is. Egy-egy ilyen mozgó gőzmosó és fürdő berendezése 6000 koronába kerül s így e nagylelkű adomány 12.000 korona összegnek felel meg, melyet legmagasabb helyen kítüntető örömmel fogadtak.

Csipkékről.

Jókai *költeménynek* nevezte a csipkét, Zola a *hölgyek örömeinek* mondta, Balzac pedig, a női szív nagy ismerője, azt írta valahol, hogy a *csipke épp olyan fontos a gyöngébb nem előtt, mint a szerelem.* És valóban: a huszadik század asszonya ma is a modern toalett koronáját látja a csipkében, mely mint valami titokzatos, finom varázsháló ékeskedik ruháján s borul habfehér vállára. Ez a finomság, ez a lehelletszerű könnyedség teszi örökéletűvé, soha meg nem unottá a csipke divatját, mely századokon át szerelmesen, karöltve kíséri Éva egyre finomodó izlését. Nem árt a csipkének a változó korszellem, a durva háboru, sőt nagy viharok idején csak annál jobban, szinte ösztönyszerűen menekül az asszonyi izlés a csipkének fehér, finom világába. Így van ez most is és bátran elmondhatjuk, hogy régen volt olyan általános divatja a csipkének, mint napjainkban. A *Haris, Zeillinger és Társa* cég váci-utcai kirakata valóságos tárháza a szebbnél szebb, finom csipkekészítményeknek, melyek mind egyike költemény és valamennyi kívánatos, mint a szerelem.

Az orosz betörés által sujtott sárosi nép segítésére szánt jólelkű adományok Liphay Béla cs. és kir. kamarás, min. osztálytanácsos címére (Országház-tér 11. sz. I. em. 52.) küldendők.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

— Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség. —

Előfizetőinkhöz. A nyári évad beálltával kérjük előfizetőinket, hogy fürdő- és nyaralóhelyekre való elutazásukról kiadói hivatalunkat idejekorán értesíteni sziveskedjenek, nehogy a lap pontos utánküldésében fennakadás álljon be. — **24.** Jönni fog. — **N. S.** Homályos, gyöngye fölvételek, nem használhatjuk. — **Bella.** Ilyen aprólékos dolgokkal most nem törődhetünk. — **Halló!** Önnek van igaza. — **Gyulafehérvár.** Abban nincs semmiféle nagyzás s nemcsak kiváló társadalmi állású nők előjoga. — **E. M.** Ha figyelemmel kíséri *A Társaság*-ot, láthatja, hogy minden törekvésünk csak eredeti dolgozatokat bemutatni. Ez alól az ön kedvéért sem tehetünk kivételt. — **Arany sziv.** Egy kis türelmet kérünk. — **Érdeklődő.** A Szent Jobbot Mária Terézia hozatta vissza 1771. tavaszán Raguzából, a hol két századnál hosszabb ideig a keresztség tiszteletének állandó tárgya volt. — **Nem közölhető versek:** *Viharban, Nyugat felé . . ., A csillagokhoz, Az apa, Revanch, Rózsafa tövén.* — **Bohém.** Nagyon kezdetleges kísérlet, erőltetett meseszöveggel és banális befejezéssel. — **Reménykedő.** Nem hisszük, hogy az Operaházban ezidőszerint új tagok szerződtetésére gondolnának. — **Öreg népfelkelő.** Legjobb, ha megkérdezi a *Budapesti Hírlap* hadipostáját. — **Hamlet.** Manapság minden lehetséges. — **K. K.** A legjobb akarat mellett sem használhatjuk. — **Mit tudod te? . . .** **Este van . . .** Merő dilettantizmus. — **Fiatál férfi a zongoránál.** Sem az egyik, sem a másik nem tetszik nekünk. Kerül onnan jobb is. — **Csetey Erzsike.** Levélben válaszolunk. — **A légy meséje.** Ennek a mesének a morálja elsősorban az irójának szól: Elj bölcsen és — ne írd rossz verseket! — **Veszprémmegyei.** Köszönjük az elismerő sorokat. Olvasóink dicsérete a mi *signum laudis*-ünk. — **Fejtörő.** Rejtvényeket nem közlünk.

Felelős szerkesztő: DOBAY ISTVÁN.

Távollétében a szerkesztésért felel: NÁDASDI BAÁN ACHILLES.
Laptulajdonos: DOBAY ISTVÁN és SZÉNÁSY SÁNDOR DR.

BRACHFELD F.

Ő csász. és apost. kir. felsége kamarai szállító
Csász. és kir. udvari szállító

Beérkezett ajándékok!
Férfi színes ingszövegek,
eső- és utcai felöltők.
Legújabb szabású öltönyök,
télkabátok, stb. mérték után.

Budapest, Dorottya-u. 1. Gizella-tér sarok

Tápiószelén egy szép belsőség: nyolc szobás lakóház, istállók, öt hold park, zöldséges kert, husz hold szántóföld szabadkézből eladó.

Felvilágosítást kiadói hivatalunk ad.

Horváth és Halász női gyászruha-készítő vállalat Budapesten, IV., Váci-utca 26. szám alatt (Párisi-utca sarok). Gyász ruhák négy óra alatt készíttetnek. Telefon 8—61.

Biztos fedezet alatt.

A Társaság RÉSZÉRE HIRDETÉSEK FELVÉTELEK A LAP KIADÓHIVATALÁBAN :
RITZ-SZÁLLÓ, BUDAPEST.

**A Ritz
közkedvelt**

iszterme

legalkalmasabb tea-
délutánok és művész-
estélyek rendezésére
Budapest, Eötvös-tér.

HUBERT J. E.

GENTRY CLUB

kapható minden nagyobb üzletben

ELSŐ MAGYAR
PEZSGŐ-GYÁR
POZSONYBAN

Alapított 1825-ben

SZÉKELY ALADÁR

FÉNYKÉPEI A LEGKIVÁLÓBBAK
BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA 18. SZÁM.

HÖLGYEKNEK LEGJOBBAN AJÁNLJUK A

KRIEGNER-FÉLE

AKÁCIA-SZÉPÍTŐ-

SZEREKET

AKÁCIA-KRÉM 2 K, SZAPPAN 1'20 K,
POUDER 1'20 K. — Kapható mindenütt.

URMÁNCZY NÁNDORNÉ

SZAKÁCSKÖNYVE

AZ URI VILÁG IZLÉSE

A KÖNYV ÁRA
KÖTVE 3 KOR. 60 FILL.

ELTÉR MINDEN EDDIGI SABLONOS RENDSZERTŐL.
A MAI VISZONYOKHOZ ALKALMAZKODIK. KÖZEL 500
EREDETI, PRAKTIKUS ÉTEL RECEPTJÉT MAGA PRÓBÁLTA
KI ÉS A KI UTÁNA CSINÁLJA, BIZTOSRA MEHET.

FŐSZEMPONTJAI: TAKARÉKOSSÁG, IZLETESSEG, EGÉSZSÉG.

KIÁLLITÁSA IGAZÁN MŰVÉSZI :: CZIMFÖDELÉT
GLATTER GYULA FESTŐMŰVÉSZ RAJZOLTA

A SZERZŐ KÖNYVÉNEK
TISZTA JÖVEDELMÉT A
HÁBORU ÁRVÁI FEL-
SEGÍTÉSÉRE FORDITJA

MEGRENDELHETŐ: A TÁRSASÁG KIADÓHIVATALÁNÁL
BUDAPEST, RITZ-SZÁLLÓ.